

Discurs de balanç de legislatura del president de la Generalitat

Barcelona, 4 d'octubre de 2010

Amb aquest acte públic d'explicació del balanç de la legislatura i de signatura del decret de convocatòria de les eleccions, he volgut ressaltar la importància i solemnitat d'aquest moment.

Han estat quatre anys d'exercici estable de les nostres facultats d'autogovern que s'afegeixen a les més de dues dècades anteriors de normalitat democràtica.

Dins d'aquesta normalitat democràtica hi ha inscrita l'obligació de rendir comptes.

Per això he cregut oportú que l'acte de signatura de la convocatòria electoral anés precedit d'un balanç de l'obra de govern.

També vull que aquest acte esdevingui un reconeixement a tots els qui heu fet possible, amb la vostra acció política, la vostra professionalitat, la vostra actitud de servei i la vostra voluntat de diàleg, una obra de govern amb resultats identificables i comparables.

Una obra sòlida, continuadora de la iniciada l'anterior legislatura i que en molts aspectes marca una tendència que cal continuar i que el proper govern assumirà com a necessària, sense cap dubte.

Vull expressar el meu agraïment personal al vicepresident Josep Lluís Carod-Rovira, així com als consellers i conselleres del govern. Joan Saura, Antoni Castells, Jordi Ausàs, Joaquim Nadal, Montserrat Tura, Ernest Maragall, Joan Manuel Tresserras, Marina Geli, Joaquim Llana, Mar Serna, Josep Hugueta, Carme Capdevila, Francesc Baltasar i Joan Puigcercós, que ho va ser durant una part del mandat.

El vostre treball i el dels vostres equips, i, especialment el dels milers i milers de servidors públics de l'administració de la Generalitat ha produït de forma coral una obra extensa de la que podem i hem d'estar ben orgullosos.

També vull deixar constància del meu agraïment als diputats i diputades del Parlament de Catalunya que heu format part de la majoria que donava suport al Govern.

I, per què no, també als de l'oposició per la seva actitud dialogant en la majoria de les ocasions que ens ha permès aprovar moltes lleis amb majories amples i

concertar algunes mesures estratègiques. Quan la crítica és ponderada i constructiva, millora, l'acció de Govern, també. Millora, doncs, Catalunya i la seva gent.

Gràcies doncs a tothom.

Aquesta ha estat una legislatura fètil en producció legislativa, com correspon a un país que s'acaba de dotar d'un marc estatutari i competencial reforçat i renovat.

En definitiva, doncs, crec que, pel deure democràtic de rendiment de comptes, per ser fidel a la veritat de les coses, pel convenciment de la importància de la feina realitzada, per l'obligació moral de reconèixer i reivindicar l'esforç i els resultats del treball ingent que realitzen els milers de servidors públics de la Generalitat, i per demostrar l'alt grau d'acompliment del programa acordat, és plenament justificat presentar el balanç de l'obra de govern. Explicar-ne el sentit profund i subratllar el seu potencial de futur. Espero que aquest acte, com hem fet amb moltes d'altres coses, suposi també l'inici d'una bona pràctica que penso continuar en el futur.

La meva actuació com a president i l'acció que ha desplegat el Govern en conjunt, l'hem planificat i dut a terme, tenint al cap en tot moment tres idees bàsiques: la gent, el país i el bon govern.

És el mateix que dir els catalans, Catalunya i la Generalitat.

Tinc molt present que, en ser investit president, vaig afirmar que em mourien tres propòsits fonamentals:

- 1) Millorar les condicions de vida de les persones que viuen a Catalunya. De totes.
- 2) Preparar el país per al futur, en el marc complex d'una economia globalitzada.
- 3) Governar amb l'exigència, el diàleg, la concertació i l'acord com a marca del nostre estil.

El balanç extens i detallat del treball dels servidors públics de l'Administració de la Generalitat queda recollit en el document que s'ha elaborat i que aquests dies s'està distribuint.

La legislatura, en conjunt, no ha estat fàcil. Per moltes raons:

- Perquè hem hagut de fer el trànsit d'una etapa de bonança econòmica a una crisi sense precedents.

- Perquè s'ha hagut de donar resposta a un fort increment dels serveis públics.
- Perquè hem hagut de fer, al mateix temps, un considerable ajust pressupostari.
- Perquè hem hagut de reorientar els ritmes i intensitats d'algunes de les nostres polítiques.
- Perquè hem hagut de donar respostes immediates a centenars de milers de persones que, en pocs mesos, quedaven sense feina.
- Perquè hem hagut d'articular ajuts i estímuls per a les empreses que patien directament la crisi. Tant per a les PIMES com per a les grans empreses del nostre país.
- Perquè hem hagut de fer front a alguns fets excepcionals (la sequera, l'apagada, la nevada...) i sovint imprevisibles.
- I també, perquè hem viscut moments tristos i dolorosos com la pèrdua de vides humanes de servidors públics. No els oblidaré mai. El meu agraïment i el meu dolor són inseparables. Un cop més, i amb tota la humilitat possible, vull estar a prop dels seus familiars i enviar un missatge d'ànim a totes les persones que vetllen per les nostres llibertats i drets, la nostra seguretat, la de les nostres propietats, i la del territori.

Aquest canvi d'escenari no s'hauria pogut digerir i assimilar sense la professionalitat, la lleialtat i l'esperit de servei de la nostra administració. I això malgrat que hem hagut de prendre decisions molt difícils com ha estat la retallada salarial.

Tampoc no ha estat tan fàcil ni tan fluid com hauríem volgut el procés de negociació de competències estatutàries, malgrat que n'hem assumit 19 de noves.

És evident que la incertesa que ha planat sobre l'Estatut durant tota la legislatura ens ha condicionat.

Però avui no parlaré d'aquest condicionant que, tanmateix no ha impedit en cap moment que el govern complís amb el seu propòsit d'atendre les necessitats del país i del conjunt dels nostres conciutadans.

En el discurs d'investidura també vaig dir que el meu govern –el nostre govern– havia de ser reconegut per la voluntat d'atendre càlidament la ciutadania.

I això és el que hem fet. Perquè sinó, la societat catalana no estaria cohesionada com ho està avui. I potser no s'haurien evitat conflictes que en canvi sí que es produeixen a d'altres països, no pas massa lluny d'aquí.

L'acció d'aquests anys té infinitat de cares visibles i d'altres que no ho són tant. Un amplí conjunt d'intervencions de naturalesa molt diversa, escampades pels 32.000 km² de Catalunya.

N'hi ha algunes de conegudes per la immensa majoria dels nostres conciutadans. Però de la immensa majoria només n'han tingut coneixement els milers i milers de persones que n'han rebut els efectes directament.

És responsabilitat i feina nostra explicar-nos i fer conèixer a la gent com hem treballat i què hem fet per a tots i cadascun dels 947 municipis del país.

Tot el que passa a Catalunya concerneix al president i al Govern de Catalunya. Sigui de qui sigui la competència. I, per tant, em correspon mirar d'entendre, atendre i representar tots i cadascun dels catalans i les catalanes. Vetllant perquè els seus drets siguin respectats i exigint que s'acompleixin els seus deures.

Des del primer dia ens han ocupat i preocupat unes quantes dèries essencials. Grans vectors que han orientat i mogut la nostra actuació.

De manera esquemàtica, aquestes constants són:

- 1) En primer lloc, i no necessàriament per ordre d'importància, Barcelona i la seva indissociable realitat metropolitana.
- 2) En segon lloc, l'equilibri del país en el seu conjunt.
- 3) En tercer lloc, garantir que les oportunitats de progrés i la millora de les condicions de vida arriben als set milions i mig de catalans i catalanes.
- 4) I en quart lloc, la preparació del país per a un futur econòmicament més complex i competitiu, en el món global.

Quatre vectors que contenen l'essència del que vull que sigui la Catalunya dels propers quinze o vint anys.

Una Catalunya encaixada sobre la realitat d'avui, sobre el país que hem governat i que, d'acord amb el projecte de cadascú, estic segur que volem seguir servint.

No hi ha cap construcció, per original o complexa que sigui, que no se sustenti sobre uns quants pilars bàsics, sobre uns bons fonaments. Els quatre que he esmentat crec que són els més importants.

Damunt d'aquests pilars hi ha, avui, un país que batega. Viu i exigent. Amb problemes i il·lusions.

Un país que els membres del govern hem trepitjat pam a pam, de dalt a baix. Parlant amb desenes de milers de persones, dialogant i discutint amb tots els sectors i els agents actius del país.

Aquest ha estat el govern més transformador i més proper que han tingut Catalunya i els catalans en molts anys. No en dubteu.

La nostra ha estat una actuació a escala humana, tocant de peus a terra. Ni obsessionada pel passat ni enlluernada per un futur de somni.

Amb la nostra acció executiva hem convertit en realitat allò que fa set anys era només un desig, quan el president Maragall presentava el seu programa, després del pacte de les forces d'esquerra per a un canvi polític a Catalunya.

El Govern d'Entesa ha planificat, ha iniciat un munt d'actuacions i ha completat i executat allò que fa quatre anys ja s'havia revisat, ordenat i planificat.

Aquí és on hi ha la nostra política de fets: Allò que els primers mesos de 2007 era un programa de govern, avui ha esdevingut una realitat sòlida i incontestable. En tots els àmbits i arreu del país. Aquests són els fets d'un govern ambiciós i capaç.

Hem actuat en tot moment moguts per una ambició col·lectiva, en el millor sentit de la paraula: ambició social, econòmica, cultural i nacional.

Permeteu-me que a continuació em refereixi amb una mica més de detall i alguns exemples a aquests quatre grans vectors que han orientat la nostra acció i que conformen una certa idea de Catalunya.

En primer lloc he parlat de Barcelona i la regió metropolitana, que han vist com es resolien algunes mancances, colls d'ampolla i dèficits endèmics que feia dècades que s'arrossegaven i estaven pendents.

No parlo només del cap i casal. Parlo d'una acció de govern sobre una part del nostre país en la que hi viuen més de quatre milions i mig de persones, del seixanta per cent de la població de Catalunya.

Només per citar alguns exemples:

> S'ha acabat l'amenaça d'escassetat d'aigua en episodis de sequera.

Amb la dessalinitzadora del Prat.

Amb la planta potabilitzadora d'Abrera.

Amb la construcció de la interconnexió (Trinitat-Fontsanta) de les dues xarxes de distribució del Ter i del Llobregat i l'ampliació de la dessalinitzadora de Tordera.

> S'ha relligat la xarxa metropolitana a través del transport públic:

Amb el trambaix i el trambesòs, la posada en servei dels primers trams de la Línia 9 que ja arriba a Santa Coloma i a Badalona.

Amb la prolongació de les Línies 2 i 3, i L 5, al Carmel i l'obertura del Metro les nits del cap de setmana.

Amb l'assumpció de Rodalies, el gener de 2010.

> S'han acabat les obres i s'han posat en servei els nous hospital de Sant Pau, de Sant Joan Despí, Sant Boi, l' Esperit Sant de Santa Coloma o el de Mollet .

> S'ha estès la presència dels Mossos a tot el territori. I s'ha incorporat el complex central de comandament per a tot Catalunya, al Vallès.

> S'ha canviat el paradigma heretat per a la gestió dels residus, i s'han obert noves instal·lacions a Vacarisses i Hostalets de Pierola.

> I s'ha dotat l'àrea metropolitana d'una nova Llei, un instrument jurídic que mai no s'hauria d'haver suprimit. I que va ser víctima, en el seu moment, d'un recel injustificat.

Ara bé, Barcelona i l'Àrea Metropolitana, a més de l'àrea més poblada i densa del país, són també la principal (no l'única) punta de llança de la projecció de Catalunya al món. Més endavant m'hi referiré.

El segon vector que he esmentat és el d'equilibrar el país. Aconseguir l'equilibri entre les planes de l'interior i el litoral. Equilibri dels eixos que creuen el país de nord a sud, i de llevant a ponent.

Reforçant les noves centralitats al voltant de les capitals de les vegueries. Amb una atenció sensible per als dos extrems més allunyats de la conurbació metropolitana central, que són els Pirineus i l'Ebre.

Aquests set últims anys s'ha completat el planejament del conjunt del territori. Catalunya avui té els Plans Territorials que necessita, per a un creixement ordenat i equilibrat en el futur. Combinant el desenvolupament, l'equilibri i la protecció de les àrees d'especial interès.

Protegint el litoral, reservant sòl industrial i residencial, fent provisió de sòl per als serveis sempre necessaris i mai volguts d'entrada: centres penitenciaris, les plantes de gestió de residus, les autovies, els eixos ferroviaris i el transport d'energia.

No admet discussió, l'evidència que mai no s'havia invertit en obra pública com aquests anys. Gràcies en primer lloc a la voluntat política del Govern de Catalunya i gràcies als majors recursos que ens proporciona la disposició addicional tercera de l'Estatut.

El desdoblament de l'AP7, l'ampliació de l'Eix del Llobregat i del Ter, l'autovia Reus-Alcover, els accessos a la Costa Brava o el Pont sobre l'Ebre que tot just inauguràvem dijous passat. O el desdoblament de l'Eix Transversal i de l'Eix Diagonal que, malgrat la crisi, ha començat a materialitzar-se i anirà avançant els propers anys.

L'Aeroport de Lleida-Alguaire, juntament amb l'ampliació del de Girona i el de Reus, garanteixen una xarxa d'infraestructures aeroportuàries de nivell regional, estratègica per a l'objectiu d'equilibrar el país.

L'avenç del canal Segarra-Garrigues, amb les primeres hectàrees regades, i, el que és més important, havent encarrilat el conflicte, les dues sentències negatives, que l'actuació de governs anteriors havia originat amb la Unió Europea.

El reforçament i racionalització de les apostes universitàries del territori.

L'Hospital Universitari Sant Joan de Reus, o el projecte Àlícia a Sant Benet, són alguns dels referents d'excel·lència, que han donat relleu a l'esforç per equilibrar el nostre país en tots els sentits.

He dit que hem tingut una especial atenció per les àrees més allunyades de la conurbació barcelonina. I això és cert.

Més enllà dels tòpics, vells o interessats, avui podem afirmar amb orgull que no hi ha Catalunyes oblidades.

Fa deu dies el Parlament va aprovar la Llei de l'Aranès. És la culminació d'un reconeixement de la singularitat de l'Aran.

El Pirineu, en conjunt, ha estat objecte d'atenció específica, amb els plans comarcals de muntanya i el suport a les estacions d'esquí.

Amb realitats que avancen com l'Hospital Transfronterer de la Cerdanya. O els nous regadius a la Conca de Tremp.

O cap al Sud, a les Terres de l'Ebre també: Des de les noves biblioteques de Gandesa, Roquetes o la Sènia; a la nova UCI de l'Hospital de la Verge de la Cinta, a Tortosa; del casal de joves de l'Aldea a les residències per a gent gran d'Alcanar o de Flix o de Batea. De l'arribada dels Mossos, a la millora de la carretera Xerta-Prat de Comte.

En tercer lloc. Hem treballat com mai per millorar les condicions de vida dels nostres conciutadans. Abans de la crisi i durant la crisi.

No tinc intenció -ni hi hauria prou temps- de fer ara una relació mínimament exhaustiva dels milers de realitzacions dutes a terme a cadascuna de les 41 comarques de Catalunya.

Constitueixen aquesta gran quantitat d'actuacions que hem sembrat per tot el país i que són la matèria de qualitat que reforça el nostre Estat del Benestar i el teixit social que el relliga.

La setmana passada mateix vaig ser Sant Esteve Sesrovires celebrant amb els veïns i veïnes la posada en marxa d'una residència per a gent gran.

Dijous era a Tivenys, al Baix Ebre, on s'ha acabat la piscina del poble. I fa vuit dies eren unes pistes d'atletisme a Sabadell o un poliesportiu a Sant Hipòlit de Voltregà.

Avui no hi ha ni un sol poble de tot Catalunya que no tingui, almenys, una instal·lació o equipament esportiu.

De la mateixa manera, podem dir que avui, 97 de cada 100 catalans tenen un centre de salut a menys de 10 minuts de casa.

O que entre 2007 i 2010 hem guanyat 123 nous centres de salut i 8 nous hospitals.

O que s'han incorporat 4.600 metges, metgesses i altre personal sanitari més al sistema sanitari català.

O que s'ha reduït sensiblement el temps d'espera en moltes intervencions quirúrgiques.

I que, avui, més de 2 milions de catalans utilitzen la recepta electrònica.

O que 132.000 persones, avui, reben atenció o ajut per a la dependència.

Sé que la meva relació és només il·lustrativa i del tot incompleta.

Però esmento aquests exemples per no insistir de nou en l'extraordinari progrés que hem fet, en capital humà, en modernització material, en tres competències essencials del nostre autogovern:

L'educació, la salut, la seguretat i els serveis a les persones. I que ha comportat una inversió pública formidable i l'increment més gran de mestres, de metges, de mossos i de places de residència.

Era i és un esforç necessari per atendre la Catalunya dels set milions i mig de ciutadans.

A tot el país, per altra banda, s'han fet actuacions de millora urbanística i social en el marc del Pla de Barris. Amb intervencions a Figueres i a Amposta. A Balaguer i a Vic. A La Seu d'Urgell i a Tarragona. A Barcelona i Manlleu. A Santa Coloma, Manresa i l'Hospitalet. A Granollers, Terrassa, Mataró i Olot, i així, com dic, fins a més de cent.

El Pla de Barris, juntament les polítiques de salut, educació, atenció social, l'esport de base o la divulgació i expressió de la cultura, són les veritables eines de transformació de la Catalunya quotidiana.

La Catalunya dels homes i dones que volen i tenen dret a gaudir d'uns nivells bàsics de benestar, visquin on visquin, pensin com pensin.

En quart lloc, he de subratllar que s'ha fet un esforç sostingut per assegurar que Catalunya tingui un lloc adequat en el món global.

Això vol dir presència institucional exterior, economia internacionalitzada, vol dir força industrial renovada i viable, vol dir recerca, vol dir turisme de qualitat, vol dir cooperació i solidaritat, i vol dir difusió i projecció de la cultura catalana, com hem aconseguit amb la nostra presència a la Fira de Frankfurt, la Biennal de Venècia o a Guanajuato.

Doncs bé, és en aquest marc que prenen sentit estratègic projectes i actuacions com:

- L'Eix Mediterrani. Que avui ja és una batalla guanyada. Ja no discuteix ningú, ni a Espanya ni a Europa, la importància estratègica d'aquesta aposta.
- L'ampliació del Port i la preparació del que ha de ser la Gran Porta Logística del Sud d'Europa, del Port de Barcelona i del Port de Tarragona.
- La nova terminal de l'Aeroport i la nostra batalla per convertir-lo en un hub intercontinental que, en set anys, ha multiplicat per 4 el nombre de vols transoceànics.
- L'ampliació de la Fira i la seva consolidació com a un dels centres més atractius.
- L'arribada de l'AVE, la gran estació de La Sagrera i la continuació de l'alta velocitat cap a la frontera francesa.
- El Sincrotró Alba, el Centre de Supercomputació, la Bioregió, el Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, o els centres de recerca del més alt nivell internacional residenciat als hospitals catalans de referència. Tot just avui hem inaugurat un nou centre de recerca de referència al Clínic, on treballaran centenars d'investigadors.

També en aquest marc pren sentit la nostra preocupació constant per convertir la Recerca en un objectiu nacional.

Una prioritat servida per un esforç econòmic sostingut que ens ha permès realitzar un salt endavant des del 2003:

- amb un 39% més d'investigadors, arribant a 50.000 en el conjunt del país.
- amb un increment del 30% del valor de les nostres exportacions tecnològiques,
- amb la consolidació de centres d'excel·lència en els camps de la recerca biomèdica, agroalimentària, supercomputació, física o automoció.

És indubtable, que la crisi ens ha obligat a reorientar prioritats, recursos i esforços. Ha obligat a fer un esforç de contenció, un exercici rotund d'austeritat. Un exercici de responsabilitat que hem sabut fer i estem fent.

Vull subratllar, una vegada més, que vàrem reaccionar immediatament. I adequadament. Començant per assumir un diagnòstic realista sobre la gravetat i la intensitat de la crisi.

Hem parlat clar en tot moment. Actuant amb la voluntat de fer entendre a la ciutadania que aquesta situació difícil afectava i afecta el nostre nivell de riquesa individual i col·lectiva i, més enllà, el nostre estil de vida.

Per això hem plantejat la reacció del Govern davant de la crisi en una doble direcció:

D'una banda, prenent mesures per pal·liar-ne els efectes en els sectors més febles de la nostra economia i de la nostra societat.

De l'altra, identificant les reformes estructurals necessàries per avançar en la transformació del model productiu i garantir el futur del sistema de benestar.

Amb l'ambició de fer compatibles la necessària competitivitat per ser presents en l'economia global, i la solidaritat indispensable per repartir equitativament els esforços i les càrregues pròpies d'una societat del benestar.

Fidels a aquesta orientació,

- Hem pres tantes mesures com han estat necessàries, per ajudar les empreses en dificultats, amb especial atenció a les PIMES.
- Hem anat allà on ha calgut a defensar la continuïtat de les grans indústries del nostre país, de manera molt especial de l'automoció, i a buscar nous productes que els permetessin una perspectiva raonable de futur.
- Hem reforçat els mecanismes de suport a les persones en atur i a les seves famílies.
- Hem incrementat no només els ajuts i prestacions per a les persones en atur sinó també les possibilitats de formació per millorar la seva qualificació professional.
- Hem anat al límit de les nostres capacitats financeres, sense sobrepassar-les, per atendre aquesta situació d'emergència. Un sobreesforç que s'ha pogut fer gràcies al nou model de finançament.

- Hem associat els representants d'empresaris i treballadors en aquest esforç solidari contra la crisi, concretat en l'acord sobre les Trenta Mesures, aquest darrer any, que recopila l'actuació pública actualment en marxa.

Fins aquí he volgut explicar com la nostra acció de govern responia i respon a una idea de Catalunya. De la Catalunya que tenim i de la que volem.

Respon a una concepció en la que cada acció concreta està connectada a les altres fins a configurar tot un país.

A una mentalitat orientada a tenir present la societat sencera i no només una part o altra part.

Ara, vull centrar-me uns minuts a parlar del per què d'aquesta obra de govern, el seu sentit que la relliga amb el passat i la projecta vers el futur.

Tots aquests anys ens ha guiat la voluntat d'assolir els grans objectius de país que, com he dit en començar, ja van centrar el meu discurs d'investidura. I són:

- Una economia d'alt valor afegit, resultat de la transformació del nostre model productiu.
- Una societat del benestar més sòlida, resultat de la conjunció de la garantia pública i de la responsabilitat individual.
- Un país vertebrat i equilibrat, resultat d'un procés d'ordenació del territori i d'una intensa activitat inversora.

El 2006, aquest triple objectiu era absolutament prioritari per garantir el futur de Catalunya. Avui, és imprescindible i, sobretot, més necessari que mai.

Tanmateix, tot i que ens hem de replantejar ritmes i fórmules, hem estat capaços d'abordar la crisi amb una bona part dels deures fets.

Perquè des de bon començament, vàrem saber orientar esforços i recursos a afavorir la transformació del nostre model productiu, donant continuïtat a l'Acord Estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana signat el 2005 i renovat el 2008.

Què hem fet per avançar cap a una economia d'alt valor afegit que ens faciliti encara més les possibilitats de competir amb garanties d'èxit en l'economia global?

Com ja he dit, hem convertit la recerca en una prioritat, blindada políticament i socialment amb el Pacte Nacional per la Recerca i la Innovació.

Hem fet de la formació una altra qüestió clau de país. Impulsant la Llei d'Educació. Iniciant un procés de reforma del sistema educatiu per dotar els centres de la capacitat d'acció i l'autonomia, millorar la qualitat i, consegüentment, els resultats.

Hem planificat i construït infraestructures per aconseguir que Catalunya arribi a ser la porta logística del Sud d'Europa. Amb l'aposta estratègica del corredor ferroviari del Mediterrani.

I què hem fet per avançar cap a una societat del benestar que garanteixi els drets socials de la ciutadania?

Per garantir el dret a l'educació hem invertit com mai en l'educació pública, absorbint un fort creixement de l'alumnat, amb un alt percentatge provinent de la immigració, amb tot el que això comporta.

Gràcies a una implicació i una dedicació extraordinàries per part dels educadors, i de la resta de la comunitat educativa, i també dels ajuntaments i del propi departament, hem superat la prova difícil del creixement dels darrers anys.

Una prova que els atacs desproporcionats, injustificats i temeraris al sistema d'immersió lingüística han fet més difícil de superar, però que no per això l'han aturat.

Hem avançat en la conciliació de la vida laboral i personal, entre altres actuacions, amb la creació de desenes de milers de places d'escoles bressol, que han permès als pares, entre altres coses, no és la seva única funció, fer compatible el treball i l'atenció als infants.

Hem garantit el dret a la salut. Amb iniciatives legislatives, un ambiciós programa d'inversions en equipaments i serveis, i un increment substancial del capital humà i professional.

Avui una persona de qualsevol indret de Catalunya té el seu centre d'atenció primària més a prop.

Avui milers de ciutadans i ciutadanes de La Seu d'Urgell, de Reus, de Lleida o de Girona, poden rebre diagnòstics i tractaments que fa anys només podien rebre a Barcelona.

Per garantir el dret als serveis socials hem aprovat la pionera Llei de Serveis Socials. Hem desplegat la Llei de la Dependència per donar suport a les famílies i atenció a les persones dependents. Hem complementat les rendes de les persones grans més vulnerables econòmicament amb la Llei de Prestacions Socials de caràcter econòmic.

Per garantir el dret a la cultura hem intensificat l'esforç inversor en equipaments culturals, especialment en biblioteques públiques i altres equipaments. Hem potenciat la recuperació del nostre patrimoni cultural, el documental i l'arquitectònic, l'històric-artístic. Hem donat més recolzament als creadors i hem potenciat el català com a eina d'integració social.

Per garantir el dret a la seguretat hem completat amb èxit el desplegament dels Mossos d'Esquadra a tot Catalunya i hem incrementat els recursos dels serveis d'emergències.

Per garantir el dret a la justícia hem fet una modernització intensiva dels equipaments judicials, amb la Ciutat de la Justícia com a equipament emblemàtic. En definitiva, més edificis i més òrgans judicials, més presons i més polítiques per a la reinserció.

Per garantir la cohesió social dels barris hem desplegat sistemàticament la Llei de Barris.

Per garantir el dret a l'habitatge mai s'havien fet tants habitatges públics de compra o de lloguer, ni tants ajuts al lloguer i a la rehabilitació.

Per garantir la mobilitat de les persones hem invertit per a que el transport públic arribi a tothom. Més enllà de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, hem impulsat l'extensió de la integració tarifària i hem implantat l'ampliació horària del Metro els caps de setmana.

Per apropar l'Administració al ciutadà hem multiplicat la informació disponible a través del web gencat.cat. I hem posat en marxa l'oficina virtual de tràmits, donant un gran impuls a l'administració electrònica.

En definitiva, hem fet de l'acció pública la garantia efectiva dels drets de les persones, incidint positivament en la millora de les seves oportunitats vitals i professionals, en el reforçament de la cohesió de la nostra societat.

Què hem fet per endreçar, vertebrar i equilibrar els territoris del país?

Ja ho he dit abans, hem planificat com mai s'havia fet. Avui tots els municipis de Catalunya tenen un planejament urbanístic aprovat, per primera vegada, després de dècades de democràcia municipal. I estem fent la major inversió a Catalunya dels darrers 30 anys.

La realització dels objectius estratègics dels que acabo de parlar no seria possible sense els instruments polítics i administratius adequats.

El sentit profund de l'autogovern és disposar de la capacitat de decisió sobre les polítiques i dels instruments institucionals per poder-les aplicar.

No entraré ara a valorar el resultat del llarg procés estatutari. Ho he fet quan tocava i n'he tret les conclusions pertinents.

No. El que ara vull és fixar l'atenció en l'ús que hem fet de l'autogovern. L'aplicació de les nostres possibilitats institucionals, que és una font de legitimació indispensable de l'autogovern davant de la ciutadania.

Certament, amb l'Estatut hem ampliat la capacitat de decidir les polítiques pròpies, hem perfeccionat el nostre sistema institucional, i hem accedit a més recursos per materialitzar les polítiques.

Amb el nou finançament ens hem assegurat més recursos i sobretot nous principis de distribució de l'aportació de les Comunitats Autònomes més justos i equitatius.

Per primera vegada en 30 anys rebem per sobre de la mitjana.

Amb la disposició addicional tercera estem aconseguint la reparació d'un deute històric en les inversions de l'Estat en les nostres infraestructures.

Amb el desplegament legislatiu de l'Estatut hem concretat el contingut dels drets de ciutadania que afecten directament el seu benestar, hem precisat l'abast de les competències i hem desenvolupat el nostre sistema institucional.

Amb la transferència de noves competències hem materialitzat l'ampliació de la nostra capacitat d'acció.

Sóc conscient que la sentència del Tribunal Constitucional dificultarà l'assoliment de la plenitud de l'Estatut que vàrem aprovar el 2006.

Però mantinc el meu compromís d'assegurar la realització plena de la voluntat expressada pel poble de Catalunya.

I estic convençut que aquesta és la voluntat de la majoria de les forces polítiques catalanes, sigui quin sigui el seu objectiu final i el seu model d'autogovern.

No vull afegir res més sobre l'obra de govern i els seus resultats. Però sí que voldria, abans d'acabar, fer esment a la voluntat de millorar la qualitat de l'autogovern.

Una voluntat que s'ha traduït en accions com establir més control i transparència en concursos, contractacions i subvencions. O com deixar més espai a la societat civil desgovernamentalitzant determinats organismes (Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; Consell Nacional de la Cultura i les Arts; Consell Audiovisual de Catalunya), allunyant-los de la temptació d'ingerència del govern, com passava en el passat.

Una voluntat, en fi, orientada a fer realitat l'aspiració al bon govern, concretada en decisions i iniciatives per establir instruments de diàleg i concertació social, que han donat lloc a un conjunt de Pactes Nacionals, que configuren un determinat estil d'exercir el lideratge del nostre país. El lideratge del diàleg. El lideratge de l'acord.

Com ho hem fet amb els ajuntaments, amb diàleg i concertació i amb més recursos provinents de la Generalitat dels que mai van tenir.

Reivindico amb orgull aquesta manera d'exercir el lideratge, com a alternativa a altres tipus de lideratge més personals o personalistes.

Catalunya no pot dependre d'una sola persona, com tampoc no pot dependre, només, del seu Govern.

Governar Catalunya -ho he dit molts cops- és una obra col·lectiva, de tot el país. És millor concertar amb tothom que dirigir en solitari.

Aquest ha estat el meu i el nostre model. Aquesta és la nova Catalunya, més madura, més plural, amb més contrapesos.

La Catalunya de 2010 no és la de 1980. És molt diferent. Diferent, fins i tot, a la de l'any 2000.

La globalització i el milió i mig de nous ciutadans del nostre país no només l'han fet més poblat sinó més complex i més plural.

És en aquest context que, per a mi, perd sentit la idea d'una única força que pretengui ser-ho tot, representar-ho tot. I, en canvi, davant la pluralitat, la idea de la concertació i el diàleg es revelen com el mètode idoni per reflectir la sensibilitat complexa en els acords i les decisions.

Crec que és innegable l'esforç que hem realitzat per avançar pel camí del bon govern. Un camí tot just iniciat però del que podem afirmar amb orgull que hem estat pioners.

Hem d'abordar el final de la legislatura amb tota normalitat fins a la seva finalització.

Aquests anys han estat anys de diàleg i a vegades controvèrsia, però s'ha treballat com mai i s'ha dut a terme una obra que no només resisteix sinó que supera la comparació amb el balanç de qualsevol de les set legislatures precedents. No en dubteu.

I és una obra que deixa pòsit, que marca camins de futur, que en molts sentits és irreversible.

Hem protagonitzat i viscut una experiència que és tot un estímul per continuar, per completar el projecte iniciat, per portar-lo més enllà, per exigir-nos molt més de tots nosaltres com a persones, com a polítics, i com a societat.

Jo no renego de l'acord a què les forces d'esquerres van arribar fa set anys per propiciar el canvi de govern a Catalunya. I espero que molts de vosaltres penseu el mateix.

Em sento orgullós d'haver assumit la responsabilitat, després del president Maragall, i d'haver assolit la Presidència amb el suport de les forces que van signar l'Acord de l'Entesa.

Aquell acord va donar lloc a un programa. El programa a un pla de Govern que ha estat el nostre full de ruta. I que ara presentem amb un grau d'acompliment elevadíssim.

El període electoral que ara comença, afavoreix que tothom busqui diferenciar-se. És normal.

De fet, d'aquí uns moments i amb la signatura del decret de convocatòria d'eleccions, també competirem entre nosaltres les forces que donen suport al Govern.

No us demanaré, més enllà de les nostres obligacions institucionals, que reivindicuem el que ens uneix. Tothom s'ha de sentir lliure. Jo també.

Però sí que us demano que us sentiu orgullosos, amb humilitat, de la feina feta. Per la seva qualitat i quantitat. Per l'honor de servir el país des del seu Govern. Per la responsabilitat d'atendre tots els catalans i les catalanes.

I als que ens demanen, al Govern, autocrítica, responguem-los amb balanços ponderats i equilibrats. Però no amb una auto-flagel·lació injusta, desproporcionada i avergonyida, sense motiu.

Podeu estar orgullosos i sortir amb el cap ben alt. Sou, som, el Govern de Catalunya, que ha fet un gran servei al país, que està fent un gran servei al país.

No som el guirigall del tripartit que diuen alguns. Som el Govern d'Entesa. Insisteixo: el Govern de Catalunya.

No som la desunió sistemàtica. Som un govern amb sensibilitats diverses, que representa molt millor la pluralitat de la societat catalana que cap de nosaltres per separat o que cap de les altres forces polítiques per ella mateixa.

I del que hem aconseguit fer, ens n'hem de sentir orgullosos, com se'n senten centenars de milers de catalans i catalanes, estic convençut.

El que hem fet ha estat possible per un acord mantingut amb lleialtat. No sense dissensions, però amb avenços constants.

Estic orgullós d'haver presidit un govern de persones amb més esperit crític que obediència incondicional, i amb més lleialtat institucional que partidisme. També en això Catalunya ha madurat.

El futur no està escrit. L'escriuran el 28 de novembre els ciutadans i ciutadanes que vulguin fer ús del seu legítim dret a votar uns candidats dels que sortirà una nova

majoria que haurà d'assumir la responsabilitat de regir, temporalment, els destins del nostre país.

Les forces que hem compartit aquesta gran responsabilitat, aquesta aventura apassionant durant quatre, durant set anys, concorrerem a les eleccions amb els nostres programes, propostes per al present i per al futur del nostre país. Propostes i programes amb semblances i amb diferències, algunes d'importants, per cert.

Aquest no és el lloc ni el moment, per a especulacions sobre el futur. Però sí que us demano, als membres del Govern i de les formacions polítiques que li han donat suport, abans de signar el decret de convocatòria, que us comprometeu a fer un exercici, que voldria que us prenguéssiu gairebé com una exigència i un deure democràtic:

Que expliqueu i defenseu amb orgull i passió l'obra del nostre govern. Que demostreu que creieu profundament en tot el que hem fet. Col·lectivament. Solidàriament.

I que no us amagueu de reconèixer els errors, que n'hi ha hagut. Perquè reconèixer les equivocacions ens legitima més encara per reclamar amb el cap ben alt tot el que hem fet i hem fet bé amb un únic objectiu, que és servir Catalunya.

Visca Catalunya!